

ORDEN
RETTFERD
FRED

Mars 1979
Nr. 3 - 28. årgang
Løssalg kr. 3,—

«HOLOCAUST» en totalt fremmed verden for norske NS-folk

Da beslutningen ble tatt om at «Holocaust» likevel skal vises i norsk TV, var det ihvertfall ett hensyn som sikkert ikke ble overveiet, nemlig at denne filmen utvilsomt vil føre til ny hets og ny forfølgelse av NS-folk. Det filmen mangler av nøkternhet og historisk etterrettelighet, tar den — såvidt vi forstår — grundig igjen når det gjelder uhemmede følelsesmessige appeller. Det vil sikkert gi et utmerket grunnlag for en het hetssommer.

At man gjør oss ansvarlig noen vekt som man har igjen for hva som hendte jødene, er overfor NS-folk. Til gjengjeld snart den eneste innvending av blir den brukt i grenseløst om-

fang og uten smålige hensyn til den historiske virkelighet. Det er derfor nødvendig å si en del ting både klart og tydelig.

Først og viktigst: NS-folk har aldri vært og kommer aldri til å bli tilhengere av utryddelse av jødefolket. Det som ble gjort med jødene under den annen verdenskrig, føler vi som et forræderi mot kjernepunktet i alt vi sto for,

nemlig kravet om respekt for all egenart, individuell som nasjonal. Diskusjonen om hvor mange jøder som mistet livet, er i denne sammenheng uten prinsipiell interesse. Om så tallet var tusen, var det selvfølgelig tusen for mange.

Man vil peke på at det f.eks. i vår propaganda forekom jøde-

fiendtlige ytringer, og det er da heller ingen grunn til å benekte at vi fryktet en allianse mellom en jødisk dominert bolsjevisme (Litvinov, Kaganovitsj o.a.) og internasjonale jødiske kapitalkrefter, men dette var tanker og oppfatninger som ikke hadde personlig brodd mot jøder her tillands. Det er ellers typisk at den person i NS som mer enn

(Forts. side 7)

Norsk befolkningsutvikling opp av bølgedalen?

Statistisk Sentralbyrå har den gledelige melding til oss at fødselstallet i Norge nå er på vei oppover igjen. Etter en uavbrutt nedgang tiden 1964 var fødselstallet i 1978 51 700, dvs. at det ble født 800 flere barn enn i 1977.

Samtidig meldes det fra mange kanter av landet om en ganske sterk nedgang i tallet på aborter, og det er selvfølgelig en sammenheng her. Ca. 15 000 «lovlige» aborter i året har vært et skammelig tall å leve med, og enhver nedgang må hilses

med glede.

Hva dette viser, er at abortmotstandernes argumenter nå er iferd med å slå igjennom. Etter noen års forvirring — noe vi kan takke visse hemningsløse propagandister for — ser det ut til at vår ungdom nå er iferd med å komme til sans og samling. Det blir igjen erkjent at det å få barn så langt fra er noen ulykke, men tvert om både en glede og en vesignelse — såvel for den enkelte som for nasjonen som helhet.

Det er synd å si at de forskjellige skuespilleraksjoner og streiker er populære blant folk, men det er fordi disse allerede temmelig privilegerte mennesker lager en uhørt masse bråk på grunn av innstramminger som store deler av det norske folk i dag må tåle og akseptere. Om de ikke tar seg i akt, kan disse skuespillere komme til å streike fra seg de millionbevilgninger fra kommuner og stat som de i dag lever av.

Det er likevel en annen side av denne saken som vi ser på som adskillig alvorligere. Skuespilleraksjonen er nemlig en ikke uviktig del av det meget

Skal vi bli ET FOLK UTEN LEDERE?

målbevisste arbeide som gjøres for å pulverisere alt som heter ansvar i dette land. For øyeblikket er det teatersjefene det går om — de skal ikke få bestemme noe i teatret lenger, i hvert fall ikke uten først å ha spurt et såkalt almannamøte pent om lov, en flokk mennesker der oftest middelmådigheten fører det store ord, og som ikke vil kunne trekkes til ansvar når gale ting skjer.

Nå er det jo heldigvis så at en god del skuespillere, og da så avgjort de bedre, har protestert mot denne utvikling ved å danne «Skuespillerforbundet av 1978». Vi tror imidlertid at

de har små sjanser overfor demagogene blant aksjonistene, folk som uten skamfølelse tar ethvert argument og enhver aksjonsform i bruk for å fremme sitt formål.

Men denne saken gjelder selvfølgelig ikke bare teatrene. Den såkalte «demokratisering» av bedriftene er i full utvikling, og de ansvarlige lederes beslutningsmuligheter innskrenkes mer og mer for hver dag. Følgen er selvfølgelig at beslutninger ikke kan tas når de egentlig må tas, og at selve beslutningen får form av et kompromiss som er hverken fugl eller fisk. Ikke

(Forts. side 6)

Vil Krigsveteranforbundet virkelig la seg bruke av røde eventyrpolitikere?

Vår medarbeider var tilstede på et såkalt «antifascistisk» møte som Krigsveteranforbundet hadde invitert til i Tøyen Samfunnshus den 25. januar. Han kom dypt forferdet tilbake.

Vi NS-folk har all respekt for den andre sidens krigsveteraner også — under okkupasjonen drømte vi til og med om at aktive nordmenn fra begge sider etter krigen kunne finne sammen til felles innsats

for folk og land. Det er derfor med stor skuffelse vi må konstatere at Krigsveteranforbundet låner ut sin prestisje og sitt navn til røde fantaster som bevisst farer med tøv og fanteri — med den klare hensikt å svekke vår del av verden og legge den åpen for rød ekspansjon.

Se ellers vår lederartikkel på side 3.

Krigsveteranforbundet hadde innbudt representanter for de

Av Gunnar B. Hansen

forskjellige partier og en rekke organisasjoner av typen fange- og deltakersammenslutninger. Trekkplasteret var en dansk foredragsholder ved navn Henrik Krüger, forfatter av en bok om «fascismens internasjonale».

Det er sannsynligvis at de 66 møtedeltakerne grøsset litt over den veldige trusel mot samfunnenes og de enkeltes liv som herr Krüger presenterte dem.

Det skal sies til foredragsholderens ros at han ikke var små-

lig. Utgangspunktet var naturligvis at de fleste tilstedeværende hadde lest hans bok (hva de neppe hadde) og at han derfor ville konsentrere seg om hva som var kommet til etter at hans bok kom ut i 1976.

Efter at han hadde erklært seg uten tilknytning til noe politisk parti og således var nøytral og dessuten definert «fascisme» som organisert maktbegjær og reaksjonær autoritetsdyrkelse, advarte han mot å betegne alle høyreretninger og borgerlige standpunkter som «fascistiske».

Efter disse oppmuntrende forbehold, fikk imidlertid tilhørerne oppleve den rene orgie i demagogiske skrekkbolder. «Fascismen» var verdensomspennende, selv om den var begrenset bare til den vestlige verden, d.v.s. til den «kapitalistiske». Den var velorganisert og hadde veldige pengemidler til rådighet, utdannet og benyttet terrorgrupper i stor stil med hakekorsmaling, bankrøverier og mord som hovedbeskjeftigelse. De samarbeidet jo også med Baader-

(Forts. side 7)

Tydeligere for hver dag:

Av tre onder var sjahen det minste

Vi lukker ikke øynene for at sjahens styre på mange vis var knallhardt og endog brutalt, men det burde likevel være tydelig for alle som har fulgt litt med, at han hadde hederlige og gode siktepunkter med hva han gjorde. Han ville føre sitt folk ut av en middelaldersk elendighet, økonomisk som sosialt, og var langt på vei mot å greie det. Dette var sider ved saken som f. eks. NRK metodisk har forsømt å opplyse oss om de siste måneder.

Noe annet vi heller ikke har fått høre noe om, var at om sjahen var hard, så var årsaken først og fremst den at han hadde mektige motstandere som mildt sagt ikke var særlig kresne i valg av virkemidler.

Hvilke alternativer fantes og finnes det i Iran?

Av de to løsninger som nå står åpne, har vi hittil hørt mest om den gammel-islamittiske reaksjon, som ønsker å føre landet tilbake til den svarteste middelalder med grusomme straffer

for selv ganske ubetydelige krenkninger av hva man tolker som Koranens bud, med en hensynsløs undertrykkelse av kvinner, av andre religioners tilhengere og av enhver som søker kunnskap ut over hva de rettroende kan tolerere. Samtidig har den tilsynelatende religiøse bevegelse et meget jordisk og matnyttig innslag. Det er de rike og mektige basarkjøpmenn som vil beskytte sine privilegier og posisjoner og stoppe utviklingen av en mer moderne nærings- og sosialstruktur.

Men det finnes andre målbevisste krefter, som inntil nylig av taktiske grunner holdt seg skjult i prestenes gevanter: Et velorganisert kommunistparti med kraftig og effektiv støtte fra sine røde venner i sovjetimperiet — støtte i form av såvel våpen som profesjonelle instruktører udi revolusjonens edle kunst.

Enhver ser jo nå hva sjahens fall har ført til: Mord, brann og en alminnelig lovløshet av svære dimensjoner. Og frem av dette

kaos trer for hver dag de disiplinerte og velutdannede røde kadre tydeligere frem.

Hvor lang nådetid det kaotiske gammel-muslimske regime vil få, er selvfølgelig ikke lett å si. Kanskje kan det gå et år, kanskje to eller tre. Men kaos og undertrykking av store grupper bedrer bare grunnen for de røde revolusjonsledere, som en dag om ikke alt for lenge vil få seieren mer eller mindre gratis på et fat.

At utviklingen i Iran er en katastrofe for Vestens land, både strategisk og økonomisk, behøver man ikke å være noen utenrikspolitisk ekspert for å forstå. Men det er slik utviklingen må gå når den vestlige verden står så totalt uten ledere med perspektiv og handlekraft. Å håpe på at Vestens ledere vil våkne til erkjennelse og handling, slik at noe av det tapte ennå kan reddes, er dessverre å tro på undere. Og de skjer ikke så ofte.

Peik

Kommunistiske «brødre» slår hverandre ihjel

Mange idealistiske unge mennesker på venstresiden har fått sterke ideologiske sjokk de siste par måneder. Etter å ha skranget i lang tid, er en sentral marxistisk tese avgått ved døden, nemlig den at krig ikke kan forekomme mellom kommunistiske land.

For en fem-seks år siden så vi en oversikt fra et institutt i London som viste at inntil da hadde kommunismen kostet minst 90 millioner mennesker livet, og siden dengang har det dessverre vært nødvendig å plussse på ganske betydelige antall.

Dette viser helt konkret hva vi for vår del alltid har vært klar over, nemlig at den kommunistiske bevegelse uten noen sammenligning er den blodtørstigste bevegelse i verdenshistorien. Likevel er det uhyggelig mange relativt fornuftige mennesker som betrakter kommunismen som «stueren».

Bortsett fra Stalins partiutrenskninger i tredveårene omfatter disse 90 millioner folk som kommunistene har mislikt av en eller annen grunn eller helt saksløse personer som er kommet inn under den kommunistiske

dampveivals. Fortsatt forfølges hundretusener og millioner av mennesker på samme måte rundt om i de fleste verdensdeler, og når kommunistene nå er i full gang med å myrde hverandre i Kambodsja/Vietnam/China, vil nye store tall føyes til kommunismens blodige merittliste.

Men fortsatt er det titusener i dette land og millioner verden rundt som er blinde nok til å se på kommunismen som en fremtidens ideologi og det store middel til å oppnå større rettferdighet. Forstå det den som kan.

F.

Kjære lesere!

Vi håper at denne «klippspalten» kan bli et fast innslag i avisen vår. For å få dette til, er vi avhengig av at alle lesere sender inn klipp de mener er av interesse. Klipp sendes til Folk og Lands klipp-spalte, postboks 7157, Homansbyen, Oslo 3. Takk for hjelpen!

Red.

JOHAN VOGT

Professor Johan Vogt har aldri vært redd for å si sin mening, og i «Dagbladet» for 29. januar, 31. januar og 1. februar hadde han tre fremragende kronikker om Thorild Hansens bok «Prosessen mot Hamsun». Følgende lille klipp fra kronikken 1. februar skulle være en god smakebit på «ånden i kronikken». «Vi har likevel etter min oppfatning, en viktig grunn

til ikke å sette en strek over prosessen mot Hamsun og over Thorild Hansens verk om denne prosess. Det var nå vi selv som var dommere. Våre gjengjeldelser var, kan man si, meget beskjedne sammenholdt med hva vi hadde å hevne. Vi fikk ikke de lange knivers natt. Antallet av henrettelser ble også bare en sjettedel av hva den strenge riksadvokat hadde ønsket. Det er noen som mener at

Antikommunistisk verdenskonferanse holdes i Paraguay i april

I tiden 2.—4. februar ble det på Hotell Royal i København, holdt en stor antikommunistisk konferanse arrangert av Euro-wacl. Organisasjonen ble grunnlagt i Wien den 19/11-78, og er den europeiske seksjon av World Anticommunist League (WA-CL).

Tilstede på konferansen var 25 delegater fra 20 land i Europa.

Tor Petter Hadland som representerte Norge, opplyser til Folk og Land at dette første møtet i Europeisk regi hadde to formål; det ene å konsolidere og fastlegge den kommende virksomheten i Europa, samt å gjøre forberedelser til World Anticommunist League's verdenskonferanse, som skal holdes i Paraguay's hovedstad Asuncion i tiden 23.—28. april 1979. I Paraguay skal den antikommunistiske kampen intensiveres, og nye retningslinjer strekes opp for virksomheten.

Euro-Wacl-konferansen fordømte sterkt USA's forræderi mot Taiwan, og Hadland forteller at World Anticommunist Leagues's hovedformål er å danne en reell motvekt til den stadig økende og farlige internasjo-

nale kommunismen, slik at verdens ulike nasjoner kan utvikle seg fritt på et nasjonalt grunnlag.

På møtet i København fikk man situasjonsrapporter fra de forskjellige delegatene. Interessant i så måte var referatene om undergrunnsarbeidet i Øst-Tyskland, Kroatia, Ungarn og Tsjekkoslovakia, og situasjonen i land som Spania og Portugal.

Verdensorganisasjonens formann, Dr. Roger Pearson, USA, og general-sekretæren Dr. Woo, Jae-Seung, Syd-Korea, overvar Københavnmøtet. I en privat samtale med Hadland, roste forøvrig Dr. Pearson den økende antikommunistiske aktiviteten i Norden. Hadland påpekte at et sterkt samarbeide mellom Norge og Sverige er kommet i gang på et nasjonalt, antikommunistisk grunnlag, og han håper dette vil bli en spore til øket Skandinavisk Euro-wacl innsats.

Til slutt bør nevnes at Euro-wacl's formann er Dr. Wilhelm Landig fra Østerrike, og nestformannen er H.K.H. Prins Alfred av Lichtenstein.

Generalsekretær i Europa-avdelingen er Donald A. Martin, England.

vi ut fra dette heller skal være stolte over vår moderasjon. Det kunne vært adskillig verre. Jeg tror likevel at vi kan si, og nå i samsvar med Harald Ofstad, at vi selv var en smule infisert av hva man kaller den nazistiske ånd. Vi var hårdhjertede og uten medlidenhet. Vårt etterkrigsoppgjør er nettopp derfor blitt et trauma for oss — og det vil — tror jeg — fortsette med å forbli et trauma, inntil det kan være mulig å drøfte dette tema uten samtidig å vekke til live ulmende aggressive og opphetede følelser.»

HAMSUN

Forfatteren Iver Tore Svenning har i nr. 3 av avisen «Frisprog» en meget god anmeldelse av Gabriel Langfeldts og Ødegårds bok «Den rettspsykiatriske erklæring om Knut Hamsun». Vi sier oss så absolutt enige i anmeldelsens sluttord: «Over dette skrift har det dessverre ikke svevet noen engel Gabriel».

STRAFF

I fjernsynsprogrammet «På sparket» har vi nylig lært at man ikke skal straffe forbrytere. Den svenske forskeren Ulla Bonseson

har funnet ut at lovbrøtere skal leve i frihet uten den minste form for tilsyn, der dette nedsetter muligheten for tilbakefall. Vi går ut fra at det neste fremstøt fra vår populære og dyktige Inger Louise Valle blir at pensjonister som er uforsiktede nok til å la seg frastjele pensjonen, blir tvangsinnlagt på gamleheim.

DANSKENE

VG skriver at danskene mister troen på retten hvis det ikke settes en stopper for de helt unges kriminalitet. Vi visste ikke at man måtte til Danmark for å registrere en svikt i rettssystemet. Her hjemme reageres det jo alltid med påtaleunntalser overfor de unge forbrytere, men «kraftige» påtaleunntalser er kanskje også en straff?

RETTSOPPGJØRET

«Aktuell Rapport» har blottlagt en rekke sider av vår okkupasjonshistorie. I nr. 6/79 bringer bladet en helsides artikkel om professor Johs. Andenæs' planer om å skrive bok om rettsoppgjøret. Vi synes det siste avsnittet gir litt å tenke på: «I og med at professor Ande- (Forts. side 6)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Utgiver: Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

Uhederlige floskler i Farmand

Farmand kommenterer de to «fredsforskere» som har drevet spionasje istedenfor forskning og kaller dem «quislinger». Det er med andre ord ingen imponerende klarhet i terminologien der i gården. Helt klart er imidlertid følgende påstand: «Hele venstrefalanksen har i denne sak opptrådt med samme målbevissthet som de ledende NS-tilhengere gjorde før Norge kom med i den annen verdenskrig».

Hvilken målbevisst innsats var det NS-folk gjorde som kan sammenlignes med den venstreekstremistiske forsvarsnihilisme vi i dag opplever? Det kan ihvertfall ikke være NS-folks utrettelige arbeide for en bedre forsvarsberedskap det er snakk om.

Å nei, Farmand! Det dere her farer med, er tøv og uhederlige floskler, og det vet dere!

Hensikten bak provokasjonene

Vår leder i forrige nummer om de KGB-ledede provokasjoner mot jøder i den vestlige verden, har vakt både interesse og forundring hos mange.

Hvilken interesse kan KGB ha av å svine til synagoger o. l. med antijødiske slagord, spør man.

En av grunnene er antagelig å finne i Potsdam-avtalen, der det bl.a. heter at dersom nazismen ikke holdes nede i Vestmaktens besettelsesoner, har Sovjetunionen rett til med militærmakt å bryte våpenstillstanden.

Dette betyr at herskerne i Kreml kan anse det for å være av interesse å skape forestillinger om en aggressiv «nazisme» i Vest-Tyskland og Vest-Europa forøvrig. Om det skulle passe for dem, ville de i tilfelle ha et fullt legalt grunnlag for å gå til militære tiltak mot Vest-Tyskland.

I denne sammenheng anser man tydelig nok antijødiske kampanjer, der skylden legges på «nazistene», som det best egnede tiltak. Man regner vel med «verdensopinionen»s sympati om man griper inn mot slikt.

Noen vil synes at dette høres fantastisk ut, men når det gjelder renkesmedene i øst i sin alminnelighet og KGB i særdeleshet, er selv det utroligste trolig. De folk skyr ingen midler for å fremme sine mål.

Krigstidens stadige skygge: Det usanne bilde av NS-folk

Av Th. Østrem

Diskusjonen om dødsstraff fornylig har naturlig nok berørt forholdene under og etter siste krig ute og hjemme. På den hjemlige arena har det ligget nær å hente argumenter for dødsstraff fra okkupasjonstiden, hvor det nok på begge sider foregikk ting, som skulle kunne kvalifisere for slik straff.

Og her gjør seg gjeldende misforståelser, som kanskje ikke mange er oppmerksomme på og som er av en slik art, at de sterkt og unødige bidrar til å opprettholde det skisma i befolkningen som krigen medførte. Det gjelder bl. a. den gjengse antagelse at NS var representant for tyske interesser, og det i den grad at medlemmene lot seg benytte som spioner og angivere, og derfor også var hjemfalne til dødsstraff.

Så utbredt er denne antagelse — bestyrket gjennom avisinnlegg i mange år — at om man idag spør folk hva de har imot NS, svarer så godt som samtlige: «De var torturister og angivere». — Annet vet de ikke om hele bevegelsen og mener heller ikke det er nødvendig.

En debattant i gårdagens ordskifte hevdet endog at de som var «forrædere» (NS?), var skyld i at mange flere enn nødvendig ble drept eller pint ihjel. En annen skriver: «Uten hjelp av norske nazister ville tyskerne ikke kunnet rulle opp så meget av motstandsbevegelsen som de gjorde».

Nu er saken imidlertid den at tyskerne selvsagt vanskelig kunne bruke NS-folk i sitt «Abwehr» eller annen spiontjeneste og etter eget sigende heller ikke gjorde det på noen få, velkjente og for det meste likviderte unnagelser nær. (Den kjente Rinan var forøvrig ikke NS). Derimot brukte tyskerne folk utenfor NS og hadde da freden kom,

angivelig flere tusen slike betalte agenter, men brente kartoteket på Victoria Terrasse. (Bekreftet av tyskerne under kapitulasjonen og publisert i norsk presse, hvor siden uimotsagt.)

Hvis dette ikke hadde vært slik, og NS-folk virkelig hadde drevet med spionasje og tortur under krigen, ville de nok blitt avslørt ved den granskning like til skinnen som de var utsatt for etterpå — og sikkert skutt alle sammen. Det ville blitt noen tusen i tillegg til de ca. 35 dødsdømte som retsoppgjøret har svaret for fra før.

Ganske anderledes lett ble det som kjent tatt på «gode nordmenn»s ugjerninger under krigen. De beryktede «Feltmannmorderne» som drepte og plyndret det jødiske ektepar de skulle lose over til Sverige — og den like beryktede Siegfried Andersen, kalt «Gulosten», som skjøt to tyske krigsfanger fordi de ikke kunne skaffe ham brennevin — ble alle sammen blankt frifunnet i norsk rett etterpå. Men de var jo tross alt «gode nordmenn».

Og like pent ville nok de andre gode nordmenn blitt behandlet om de var blitt funnet i det tyske spionkartotek.

Men kartoteket tier som nevnt. Og disse «gode nordmenn» har etterpå kunnet gå fritt iblant oss og er naturligvis like store NS-eterer som andre med større eller mindre svin på skogen i okkupasjonsårene har vist seg mangen gang å være. Men uten disse hjelp ville tyskerne kanskje ikke kunnet rulle opp så meget av motstandsbevegelsen som de gjorde, skjønt de var flinke nok selv.

Man kan forstå at rettsindige NS-folk, som utvilsomt den største delen av dem var, ikke kan finne seg i å bli betraktet som skurker av verste sort —

hva man vel trygt kan betegne torturister og angivere. De vil nok også ha seg frabedt å bli beskyldt for å være tilhengere av diktatur for diktaturets skyld, og å ville gå tyskernes ærender i ett og alt.

Skal de to grupper innen det norske folk noen gang komme på talefot, må misforståelser av denne art oppklares. Samarbeidet med tyskerne bestod såvidt vites for det store flertall av NS' vedkommende — som for den besindige del av det tyske folk i deres okkuperte land etter krigen (Adenauer-tiden) — i å gjøre det beste ut av situasjonen for land og folk. «Gi avkall på vår frihet (en stund) for å vinne den» (Goethe).

Hvis det virkelig er dem som fremdeles á tout prix vil NS til livs, måtte det vel kunne finnes annet å peke på enn disse grove og i høyeste grad sårende og under henvisning til ovenstående altså misvisende beskyldninger.

Vil man derimot advare mot gjentagelse av befolkningens adferd som helhet i okkupasjonsårene, bør vel også tas med slikt som de berømmelige «tyskerarbeidere» (gode nordmenn som for god betaling frivillig hjalp tyskerne med flyplasser til å bombe andre gode nordmenn fra), liksom også de kjente sabotasjehandlingene med skade på liv og eiendom og direkte mord i «Hjemmefronten»s regi (av Scharffenberg betegnet som mer til skade enn til gagn for det norske folk) og som medførte tyske represalier med de grusomme og inhumane følger det fikk, bl. a. med ytterligere tap av menneskeliv.

— Det synes nu påkrevet med en mer åpen diskusjon om disse spørsmål enn det hittil har vært mulig å få, kanskje ikke minst p.g.a. parolen om «ro om rettsoppjøret». Th. Østrem

TREDVE ÅRS ORGANISERT KAMP MOT URETTE

Den 14. oktober 1949 møttes 90 utsendinger fra hele landet for å koordinere de forskjellige grupper som arbeidet for å avhjelpe de ulykker som retsoppjøret hadde skapt. I programkomiteens forslag het det at organisasjonens formål skulle søkes oppnådd ved å klarlegge for det norske folk at rettsoppjøret både var en krenkelse av alminnelige rettsprinsipper og i strid med norsk lov og rett. Organisasjonen fikk navnet Forbundet for Sosial oppreisning.

Det var kaptein Hroar Hov-

den som ble forbundets første formann. I sin tiltredelsestale slo han fast at opplysningsvirksomheten måtte være organisasjonens viktigste middel til å bli hørt. — Ennå er «den frie, demokratiske presse» stort sett lukket for oss, — sa han, — men en vakker dag, når det «lønner» seg, vil først den ene, så det annet presseorgan slippe oss til. Inntil da får vi spre vår egen presse, våre egne publikasjoner så godt vi kan. —

«Folk og Land» skal ikke ved denne anledning komme inn på

Forbundets virksomhet og slagkraft. Heller ikke vil vi gi noen beretning om Institutt for Samtidshistorie som senere kom til. Det skal bli gjort under jubileet i oktober måned, hvor 30-årsdagen for den organiserte virksomhet skal markeres.

— Vi har nok drøftet jubileet, — sier formannen i Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, Kåre Haugerud, — til «Folk og Land». — Jubileumskomiteen blir valgt på vårt årsmøte i april, og det blir da denne komité som skal utarbeide pro-

grammet for festlighetene.

I jubileumsåret har styret forøvrig besluttet at bokserien om norsk okkupasjonshistorie skal fortsette. Redaktør Odd Melsom hadde avsluttet manuskriptet til sin tredje bok i serien før han døde, og hovedemaet i denne er kulturlivet under okkupasjonen. Vi har også satt ned et utvalg som skal legge til rette boken om okkupasjonstiden og bøndene. Vår utgivervirksomhet, enten det nå gjelder denne serien eller utgivelsen av «Folk og Land», følger den linje vår første for-

mann la opp under stiftelsen av Forbundet for tredve år siden, og jeg er glad for at vi ikke bryter linjen. Likevel legger jeg ikke skjul på at omkostningene til utgivelsen av bøkene er den store bøygen, og at vi trenger over 100 000 kroner for å makte oppgaven. Nå som alltid må vi appellere til våre mange bidragsgivere rundt om i landet. Når leserne finner innbetalingskuponen for INO i dette nummer, er det derfor mitt håp at storparten griper litt hardt i lommeboken, — avslutter Kåre Haugerud.

Å nei, det nytter ikke å nekte for henrettelsen av 16-åringen på Bergenshus

Herr redaktør!

Ser i Folk og Land nr. 1 at forfatteren Ø. Bolstad har hatt et innlegg i Bergens Arbeiderblad den 2/11-78 hvor det berettes om en gjeng norske soldater som dro med seg en 16 års gutt fra kretsfengslet og ut på Bergenshus, stilte ham opp mot muren og skjøt ham. Bergens Tidende har vært ute selvfølgelig for å få dette avsannet og har intervjuet H.r.advokat Dahlen. Og Dahlen sier at det ikke er tilfelle og «at det er på tide å slå en pæl gjennom slike historier en gang for alle.»

Hvorledes er det h.r.advokat, vil De løpe fra Deres kjennskap til hva som hendte i 1945-46 eller årene etter? Som sjef for det såkalte Landssvikpoliti må De ha kjennskap til dette. Per Lie har bekreftet Bolstads fremstilling og herved blir den også bekreftet av meg.

«En pæl gjennom slike historier,» sier Dahlen. Men det er da ingen historie, det er da en sann beretning om hva som hendte, en av mange forresten. Eller har De heller ikke kjennskap til at politiske fanger satt innesperret i bur (1×3,60 m) på Espeland, Lenken kallet, i månedsvis. E. O. satt i et slikt bur i 5 måneder og 20 dager. Jeg husker at De var der oppe og ved selvsyn så hvorledes vi hadde det. At «sildehirden» og «smørgåsene» gjorde hva de kunne for å bryte ned motstandskraften hos de fanger som satt på Lenken ved å sulte dem ut, og at noen av fangene var så sultne at de begynte å spise av de porøse platene veggene i burene var kledd med. At en «smørgås» gledestrålende fortalte meg at disse uhenneskelige tyskerne hadde hatt fanger sittende i disse burene i opptil

60 dager. Mishandlingene på Lenken har jeg tidligere rapportert til Justisdepartementet uten å få noen reaksjon.

Men det var denne unge gutten, Alfred, som ble skutt ute på Bergenshus jeg skulle fortelle om. Jeg kjente ikke Alfred fra tidligere og ble først kjent med ham i Bergens Kretsfengsel. Tror det var i slutten av -45 eller begynnelsen av -46. Alfred hadde nettopp fått sin dom på livsvarig og var blitt ganggutt. Han gikk med en kost og feiet og sa til meg da jeg skulle ut til lufting: «Det ble livsvarig».

Noen dager senere ble Alfred kjørt opp til Knappen fangeleir. Det ble sagt at statsadvokaten hadde anket dommen til høyesterett.

Og så gikk det en to-tre uker. Jeg var nettopp blitt flyttet fra celle nr. 5 (dødscellen) og opp i 2. etasje.

Utpå formiddagen eller ved middagstider hørtes det larm fra 1. etasje og en stemme som hysterisk skrek: «Sonja, Sonja.» Det gikk snart som en løpeild fra celle til celle. Alfred var bragt tilbake og livsvarig omgjort til dødsstraff. Han var anbragt i celle 5. Utover dagen kunne en høre dempet gråt fra underetasjen som kom fra celle 5. Alfred ble ikke sittende lenge i dødscellen, for allerede om morgenen dagen etter, antar det var i 2-tiden, ble fangene vekket av sang som kom dempet fra Alfreds celle. Alfred var katolikk og to katolske prester var hos ham og forberedte ham til den siste reise. Inn i mellom prestenes messing kunne en høre fortvilte rop. Det var svært stille i fengslet ellers, men alle fanger var våkne. Og prestene messet og sang. I grålysningen hørte man en bil utenfor fengselsporten og

denne ble åpnet. Tunge skritt hørtes fra 1. etasje og kort etter hørtes prestenes sang høyere. Man forsto da at døren til Alfreds celle var åpnet. Og nu kommer det som jeg ikke kan glemme før det er slutt for godt. En ung gutt som skrek i vill redsel og gjentatte ganger ropte et navn: «Sonja, Sonja». Forsto at han nærmest ble slept avgårde av bødlene og ropet Sonja ble svakere og svakere. Man kunne høre en bil som startet og så ble det stille, stille. Ingen av fangene sov nok mere den natten.

Sonja var Alfreds venninne og de to skulle være så glade i hverandre.

Det er merkelig, men fanger vet eller får rede på det som skjer av betydning, selv det som skjer utenom fengslet. Vi fikk vite hva som skjedde ute på Bergenshus. Lederen av eksekusjonstroppen ville binde et tørkle foran øynene til Alfred, men Alfred sa Nei. Han tok imot salven med åpne øyne. Han var blitt et mannfolk på veien fra fengslet til Bergenshus. En annen ungdom ved navn Hjelmberg, en venn av Alfred og omtrent like gammel, ble skutt kort tid i forveien.

Det fortelles med krav på pålitelighet at «statsadvokaten» som appellerte dommen til Alfred, ble forstyrt på sin fritid, ja selv nattens tider av en telefonoppringning og når han tok telefonen hørte han en kvinnestemme som sa: «Jeg skal hilse så mye fra Alfred og Hjelmberg». Stemmen sa selvsagt Alfreds etternavn og denne telefonoppringningen varte mye over et år.

Vil H.r.advokat Dahlen slå en pæl gjennom denne fremstillingen også? J. B.

JUSTISMASSEMORD — en motbydelig forbrytelse

Av Gunnar Furueth

Herr redaktør!

Sent ifjor, 1978, ble overgivelsestraktaten fra 10. juni 1940 nevnt i norsk radio! — Bare så vidt nevnt, men som en kjensgjerning! — «Men vi fant ikke originalen,» sa han i radioen. — Tenk så rart, da. —

— Ikke har jeg hørt noen så offisiell tilståelse siden Nygaardsvold selv (ifølge med Koht) tilsto, nemlig i dødsdomsaken mot forhenværende minister, professor Ragnar Skancke i 1948.

— «Nygaardsvolds overgivelse til fiend... til Hitler hæææ?! — Æh — i så fall må du vel begripe deg på at — at regjeringa vår tvang inn en særpassus om at de — og ikke Hitlers folk — fortsatt skulle være den lovlige regjeringa? — Men «overgivelse» tror jeg nå ikke på!!!» ...

— Å, vi blir opdratt til bortskjemthet og kravsyke, idag. Og så tror vi det vi vil tro, og tar en ra oss søt løgn, så tar en fra oss halve livet. — Humanisme, ieter visst oppdragelsen på fint. — Gjett om det blir menn av let...

— I dinogmin ABC om rett & urett er (og forblir nok) justismassemord den mest ulykkebringende og motbydelige forbrytelse. — Og tier vi til den slags midt foran øynene, (denne gang i over 30 år) da godtar vi overkriminalitet og selvsagt sta-

dig økt alminnelig kriminalitet. — Da godtar vi grunnforurensning fra toppen av, og det kan være verdt å minne om at all menneskelig forurensning nødvendigvis begynner oppi hue.

— Da smører vi våre merogmer kompliserte — og av den grunn mer og mer sårbare — samfunns innerste tannhjul med sand. — Nemlig det moralsk-kulturelle tannhjul.

— Ingen må vente at overforbryterne anmelder seg selv. Naturligvis pynter de seg isteden med både «I formildende hensikt» og «Menneskeretserklæring» etterpå. — O, du Belsebul i prestekjole, deg har vi sett før.

— Kanskje var det en idé at du, personlig, ytet aldri så littegranne til det eneste ærlige og ikke-feige institutt mot justismassemord i Norge? — Til INO?

— Vi hører igjen på en av våre nøytrale, ubestikkelige rettslærde, inderen Radhabinode Phal, om hva vi har i vente etter «rettsoppjørene»: «Denne definisjon av forbrytelse, gitt av seierherrene, visker ut århundrerens kulturutvikling tilbake til den tid da de beseirede ble slaktet uten omsvøp.» — Alle kunne telle så langt hvis de — våget. — Der ligger vi. — Ikke la deg hypnotisere vekke fra virkeligheten igjen og igjen.

Gunnar Furueth

En nødvendig korreksjon

Av Kåre Kalsås

Under overskriften «Englenderne regjerte Bergen» hadde F & L i januarnummeret på prominent plass en ukontrollerbar beretning om engelske «handelsagenters» virksomhet i Bergen frem til 9. april. I tilknytning til denne «virksomheten» beretter avisen at sjefene for «Kvarven befestninger» og Hellen batteriet forsvant da det ble klart at fremmede krigsskip nærmet seg Bergen, og at nestkommanderende på Hellenbatteriet måtte overta full kommando. Denne ble angivelig senere NS, frontkjemper og Statspolitimann. Politibetjent Rime — sies det — passet torpedobatteriet på Kvarven og ble permittert slik at batteriet var uten bejening 9. april.

Krigshistorien levner ingen mulig tvil om at de to nevnte sjef

var til stede og personlig ledet sine stridsmidlers ild mot den inntrengende flåtestyrke i fullt samsvar med sin plikt (jeg kan bekrefte dette ved personlig iakttagelse). Nestkommanderende måtte altså ikke overta, og han ble heller ikke senere NS, frontkjemper og Statspolitimann. Dessuten hadde Rime ingen tjenestlig befattning med torpedobatteriet. Han var i sambands-tjenesten!

Det er forunderlig at der gjengis en slik fortelling som enhver må kunne fastslå som fri fantasi, og den kvalifiserer på ingen måte den tvil avisen måtte ha om hvilke krigsskip som egentlig var ventet. Kåre Kalsås

Vi svarer i neste nummer.

Red.

Hvem var verst: Terboven eller O. C. Gundersen?

Herr redaktør!

«På Tjøme ble det fra 9. april 1940 og utover — overfor den fastboende befolkning — foretatt ialt 34 politiske arrestasjoner, derav 2 — to — av tyskerne under fem års okkupasjon i forbindelse med Verdenskrigen, og 32 — trettito — under fem måneders fred og frihet etter den tyske kapitulasjon». Disse opplysninger ga jeg til landssvikernes politi i november 1945. Min etterforsker reagerte

Av Oscar Aall

litt på at de to tall ble summert sammen. Men hverken han eller noen av de andre etterforskerne har prøvd å bestride sannhetsinnholdet i mitt utsagn. Kort etter dette forhør døde en ung mann av gammel god Tjøme-familie, Fridtjof Noreng, i konsentrasjonsleir. Naturligvis ikke i Terbovens, men i O. C. Gundersens, — på Berg ved Tønsberg.

En sammenlikning altså, mellom Terbovens Gestapo og O. C. Gundersens, tilsvarende, faller for Tjømes vedkommende ganske avgjort ut til Gestapos fordel, — både fra et humanistisk og et norsk nasjonalt, men ganske særlig fra et juridisk synspunkt: Gestapo handlet i harmoni med bestemmelser kunngjort på forhånd, O. C. G.'s «stapo» i harmoni med bestemmelser som først ble kunngjort

(Forts. side 6)

Jeg har fått bekreftet noe jeg fryktet

Herr redaktør!

Jeg er ikke befengt med skrivekløe, selv om jeg kan være befengt med mye annet. Likevel må jeg i anstendighetens navn få lov til å si noen ord.

Etter at jeg første gang kom i kontakt, om jeg kan bruke det ordet, med avisen «Folk og Land», har jeg begynt å studere forskjellig som har hendt tidligere i historien. (Må tilføye at det var min studieinteresse som førte til at jeg begynte å lese «Folk og Land».) Jeg vet riktignok at dette er blitt misforstått, med eller uten vilje, av annen norsk presse. Likeledes at mine annonser i avisen er blitt tolket dit hen at jeg er «nazist». Men jeg sto da på den rette

siden (heldigvis??) under krigen, var forøvrig knapt voksen da den var over.

Jeg er veldig interessert i forholdet før og under krigen, likeså rettsoppgjøret, og har studert det jeg har kommet over av notater og skrifter. Jeg har fått bekreftet noe som jeg fryktet da jeg begynte, at det er mye som ikke er kommet frem i dagens lys. Mye feil tar jeg visst ikke når jeg sier rett ut at vi bare har fått høre det som våre regjerende makter ville vi skulle få høre, og da deres versjon.

Når en virkelig går inn for å studere saker og ting, er det utruleg hvor mye interessant en kan finne. Det er ting som har hendt i historien før, under og

Av Magne Viset

etter krigen som en virkelig må begynne å tenke nærmere over. Men det var (og er) storpolitikk, der toppsjiktet trekker i trådene og dirigerer utviklingen, slik at det er det dei vil ha fram som kommer den vanlige mann og kvinne for øret. Jeg vil her bare nevne et par eksempler:

Hvorfor skulle den amerikanske general Patton miste livet i en bilulykke? Var det fordi han ønsket at vestmaktene skulle rykke lenger østover i Tyskland for å hindre kommunismens utbredelse vestover? Og hvorfor skulle f. eks. det flyet styrte i jungelen med daværende generalsekretær for FN Dag Ham-

mar skiöld? Var det fordi han hadde hatt en samtale med daværende statsminister i Israel David Ben Gurion om dei 6 mill. jøder, og at dei ikke fikk samme fasiten?

Det er mangt som blir litt rart når en legger det under lupen og studerer det litt nærmere. Skal vi fores med storpolitikk, korrupsjon, usannheter og bedrag? Alt pakket inn i sosialismens «velgjørenhet». Da tror jeg det er på tide at nasjonalsinnede nordmenn som ønsker orden, rettferd, trygghet og fred samler seg til fylking.

Etter at jeg begynte å annonser i «Folk og Land» om mitt pensjonat og min campingplass, har jeg vært så heldig at jeg har

kommet i kontakt med flere tidl. NS-medlemmer. Det har hjulpet meg meget i det stoff jeg samlar om denne tidsepoke. Men jeg vil svært gjerne komme i kontakt med flere, for alle har sikkert noe interessant å fortelle.

Til slutt vil jeg takke «Tysklandsstudent» for det han skrev i siste nummer av avisen. Håper virkelig jeg får møte ham og hans kamerater i løpet av sommeren. Og jeg er enig med ham i at flere burde annonsere i «Folk og Land». Hvorfor ikke støtte avisen når en ønsker den?

Skal vi være enig om å prøve å ta vare på det virkelig norske, det nasjonale?

Magne Viset
7823 Sjøåsen

Hvem satte igang panikken i april 1940?

NOEN MINNER FRA STAVANGER

Av Ottar Espedal

Herr redaktør!

Etter krigsforlis med D/S «Biarritz» 25/1-40 reiste vi hjem gjennom Tyskland. Jeg var reiseleder for de reddede tyve pas-

sasjerer og mannskaper. 2.-styrmann, som var den eneste overlevende offiser, ble kalt hjem av rederiet, og hadde overlatt til meg å lede hjemreisen. På toget fra Hamburg kom jeg i snakk med en dansk reisende i gullsmedvarer, som nylig hadde vært i Norge, og han fortalte at de norske hoteller var fulle av spioner, hovedsaklig engelske. Det så ut som de hadde fritt spillerom.

Evakueringsdagen i Stavanger var jeg i Bøndernes Bank i Victoria Hotell. Vi kunne få ta ut 50 kroner på kontoen. Jeg ventet bare på å få utlevert pengene da banksjef Weigner kom inn og beordret pengene ned i hvelvet. Der er flyalarm ute, sa

han. Folk som nettopp var kommet inn protesterte og forsikret at det var det ikke. Banksjefen svarte: «Jeg har det fra sikker kilde. Kristiansand og Bergen er i flammer, og om ½—¾ time er de her». Vi måtte gå uten penger.

Da vi kom ut, strømmet folk ut fra kontorene, og strømmen økte etter hvert som jeg kom oppover Kirkegaten og til Torvet. Der var det meget folk, og en politibil oppfordret folk til å ta det med ro. «Stavangerfolk: Der er ingen fare på ferde». Men noen sa: «Det er tyskerne som har tatt på seg politiumformer.

Jeg var på litt avstand fra bilen og mye folk imellom, men stemmen var ekte stavangersk, hørte jeg.

Under krigen undret jeg meg over hvor denne ordren kom fra og hvordan den kunne spre seg som ild i tørt gress.

Banksjefen var jo ikke tyskvennlig, og hva med dem som satt på kontorene og tok imot beskjedene? De kunne jo heller ikke være det.

I boken «Stavanger under krigen» skriver Trygve Wyller om den engelske etterretningskapteinen Mancolm Munthe som satt på Victoria Hotell og hadde sin trådløse telegraf montert på taket. Det var nok herfra ryktene ble spredd via telefoner til alle medssvorne nordmenn.

At det har vært mange hjelpere med når telegrafene skulle rigges opp, er jo sikkert, og det

har vel heller ikke vært adgang til taket for enhver.

Disse ryktene ble jo spredd over hele landet, så det var godt organisert og det måtte være mange hjelpere rundt om.

Ottar Espedal

AV

PLASSGRUNNER

må vi forbeholde oss retten til å forkorte innkomne manuskripter. Oftest gir vi innsenderen varsel om dette, men like før vi må levere manuskripter til setting, kan det bli for liten tid til det.

GI DETTE
NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

MÅNEDENS
«PERNILLE»:

NÅ FALLER BIT FOR BIT

Hver søndag følger vi med i «Bit for Bit» i fjernsynet. Gullet og jeg har til og med vår egen, lille konkurranse. Kroner er redusert til ører og når programmet er over, betaler den som har høstet minst differansen til vinneren, som oftest jeg til Gullet.

Sist søndag gikk det helt ad undas for meg. Jeg begynte å tenke i andre biter, et bilde over-smurt med svart maling som langsomt ble restaurert og originalen avdekket bit for bit.

«Du, mor,» kom det bebreidende fra konkurrenten, «det er ikke noe morsomt når du lar meg vinne. Du måtte da se at det var Stortinget!»

Bit for bit. I «Morgenbladet» (jeg leser det på kontoret) 14.2. skriver signaturen C.C. (som jeg antar er identisk med sjefsredaktøren): «NS var et alminnelig parti inntil 19. april 1940. NS utgjorde ingen 5. kolonne».

Nei, jeg har også hatt vanskeligheter for å forestille meg far som 5. kolonnist. Så er den biten fjernet. Borte er også biten om at Vidkun Quisling påvirket Hitler til å okkupere Norge. Riktignok ble Quisling dømt til døden og skutt foran øynene på en rekke privilegerte for nettopp å skulle ha gjort så. En danske på studietur var også blant tilskuerne.

Iferd med å bli fjernet er også

den svarte biten som dekker over kapitulasjonen i 1940. I de landsvikdommer jeg har lest igjennom står i samtlige å lese at tiltalte var klar over at Norge ikke hadde kapitulert. Noen ble visst spurt og benektet, andre ikke spurt overhode, men setningen var nok viktig for fordømmelsen som helhet.

Borte er bitene om at egoismen var drivfjæren bak NS, at angivertrangen bragte dem inn i partiet og at de var undermålere og sadister fra naturens hånd. Løsnar gjør biten at disse menneskene gikk tyskernes ærend, for fram av svartmalingen lyser fedrelandssinn og frykt for kommunismen.

«Mor, du skylder meg åtte kroner og seksti øre.» Jeg henter vesken og avrunder til ni kroner. Gullet forstår at det er noe jeg tenker på og hengir seg til noe hun strever tungt med, prosentregning.

Bit for bit. I forbindelse med omveltningen i Iran skrev «Morgenbladet»: (jeg gjengir etter hukkommelsen): «I dagens Iran våger ingen annet enn å gi uttrykk for å være for Khomeini og mot Sjahan.» I Norge anno 1945 og utover var det vel heller få, i alle fall i byene («landssvikere» fra landdistriktene, som jeg har talt med, forteller om noe annet) som våget å være annet enn for det rampeherredømme som hadde fått

grønt lys. Å være av annen mening var ensbetydende med å bli identifisert med «svina».

Bit for bit. Vekk må det store, svarte feltet som dekker over politisk hevnaksjon, heksejakt på anderledes tenkende, mishandling og det som verre var. Når den store biten kommer bort, og landssvikoppjøret griner mot en i sine grelle farger, skal jeg begynne bare å skrive om tilværelsens gleder. Og dem er det mange av når lufeten i dobbelt forstand blir ren.

Pernille

Norge og den 2. verdenskrig

Av John Sand

Vi har fått mange anmodninger om å gjengi også John Sands annen artikkel i Morgenbladet (8/1) om forhold i forbindelse med kapitulasjonsavtalen i 1940

ordre som obersten gjengir er ikke uten interesse: «Sjefen for 3. sjøforsvarsdistrikt besørger denne ordre utført. Han evakuerer ikke, men tar seg av sjøforsvarets saker i forbindelse med kapitulasjonen (min uth.) og videre fremover under Forsvarets overkommando.» Dette viser at også sjøforsvaret ble omfattet av kapitulasjonen.

«Når nederlaget er fastslegt og «vi er ganske visst overvunnet militært» «Kohts og Hjelmtveits karakteristikk av situasjonen i juni 1940) er det ikke uvanlig at den tapende part enten lar sitt mest verdifulle krigsutstyr overføre til en vennligsinnet stat eller lar materiellet ødelegge — jfr. den av obersten nevnte pkt. 5 i ordren om at oljelagre m.v. skal ødelegges. Her er det nok som eksempel å nevne at etter 1. verdenskrig ble 53 av de krigsfartøyer som var internert i Scapa Flow senket av sine besetninger den 21/6 1919. Oberstens opplysning om at en del av Hærens fly ble evakuert til Finland, viser at Regjeringen, naturlig nok, søkte å hindre at for meget av det riktignok ytterst beskjedne krigsmateriell skulle falle i tyskernes hender, men noen fortsatt krigsdeltagelse for de fly som

var evakuert til Finland kunne det jo ikke bli tale om.

Marinens stilling

Om marinens stilling etter evakueringen forteller orlogskaptein E. A. Steen i Norges Sjøkrig, side 41: «Styrkene ble homogene uten noe nasjonalt skille, og de norske fartøyer ble i operativ henseende en integrerende del av den britiske marine.» I vedlegg II til art. 1 til avtale av 28/5 1941 heter det: «Enheter av den norske marine skal knyttes til den britiske marine og stå under operativ ledelse av de britiske sjømilitære myndigheter.» Dette korresponderer med h.r.advokat Annæus Schjødts fremstilling i «riksrådsforhandlingene i 1940», side 47: «For krigsmarinens var stillingen den at alt som ikke var tatt av tyskerne eller ødelagt, allerede var i britisk tjeneste. (min uth.) «Det samme gjaldt vårt øvrige krigsutstyr.» Siden oberstens innlegg kan etterlate inntrykk av at den norske marine var av særlig størrelse henvises til Holmsen: Norges Historie, bind II, side 584: «Vår marine var sprenget, de fleste krigsfartøyer var senket eller hadde overgitt seg da krigshavnene ble tatt.»

Under britisk kommando

Om hervingen av frivillige til den britiske marine heter det i «General Fleischers etterlatte papirer» side 98—99: I august 1940 var det satt i gang verving til den britiske marine blant norske sjøfolk. Om dette var etter oppfordring fra norske myndigheter er uvisst, men det var i alle fall med de norske myndigheters billigelse og med deres hjelp. Det skulle dreie seg om så stort antall som 600—700 mann.» I Norges Krig (Sverre Steen) berettes det om organiseringen av britisk etterretningstjeneste på Norge, side 542: «Krigen i Nord-Norge var ennå ikke slutt da britene gav seg i kast med denne oppgave hva Syd-Norge angikk. Og alt høsten 1940 begynte etterretningstjenesten å ta organiserte former. Fire norske

fiskebåter, som var kommet over til Skottland ble da leid av britene og mannskap hyrt for å settes inn i agenttrafikken. Da neste sesong begynte i slutten av august 1941 sto 12 skøyter til rådighet og 6 komplette mannskaper var vervet på frivillig basis for å seile dem. Personellet som var satt i land fra disse båtene var også frivillige. Britene fortsatte å leie alle de båtene de kunne få tak i og hadde i slutten av oktober 33 skøyter til rådighet.» Jeg kan her tilføye at engelskmennene så sent som i mars 1945 betalte ca. kr. 90 000,- pr. måned til folk som utførte hemmelig arbeide i Norge, og som gav rapporter direkte til konsul Nelson ved den britiske legasjon i Stockholm.

Forts. i neste nr.

Jeg takker oberst A. Steffen-Olsen for kommentar til min artikkel i Morgenbladet for en tid siden om Norges kapitulasjon 10/6 1940.

Oberstens opplysning om evakueringsordre for sjøforsvarets brukbare materiell, inkl. avdelingens fly, må sees i lys av de opplysninger general Ruge gav den 25/11 1947 — som vidne i anledning gjenopptagelsesbegjæring fra professor Ragnvald Schancke —: «Regjeringen var en del plaget av grunnlovens bestemmelse om at Kongen ikke kan forlate landet uten å være i felten. I den anledning skulle han såvidt mulig ha væpnede styrker med seg. Det som da lettest kunne følge ham var den del av sjøforsvaret som var for hånden og det flypersonell som kunne skaffes til veie.» — Det var altså for å tilfredsstille kravet til grl.'s § 41 at nevnte styrker ble evakuert. Pkt. 6 i den evakuerings-

Litt av hvert . . .

(forts. fra side 2)

næs har gjort seg til talsmann for myndighetene, må det være naturlig at han spesielt tar for seg de påklagede forhold. Dette har den oppvoksende slekt krav på, de har krav på å få vite hva norske myndigheter gjorde når de fikk kjennskap til overgrep og tortur og drap på NS-fanger og tyske fanger. Ungdommen som nå skal bli informert av professor Andenæs, har krav på å vite at «seierherren» var ikke det spøtt bedre enn okkupanten.»

RHODESIA

De fleste norske massemedia støtter de marxistiske terroristbevegelser i Rhodesia. Det gleder oss imidlertid å se at enkelte ser igjennom propagandaen, og vi bringer nedenfor noen ord sakset fra forretningsbladet «Farmand»: «Hvorvidt det norske storting vil endre sitt syn på situasjonen i det sydlige Afrika, og spesielt i Rhodesia, gjenstår å se. I ukens nummer bringer Farmand første del av en stor artikkel skrevet av vår Afrika-korrespondent. Den viser på en uhyggelig måte hvordan det norske storting og norske biskoper og prester har stillet seg på samme side som de som med krig og vold vil gjennomføre et sort kommunist-regime i Rhodesia. I likhet med andre kommunistiske makt-

overtagelser i Afrika (Mosambique, Angola) kan det bare ende i det mest blodige diktatur, hvor den hvite ekspertise — som også de sortes velferd avhenger av — blir jaget bort.»

Skal vi bli . . .

(forts. fra side 1)

underlig at bedrift etter bedrift ryker overende.

Vi er for bedriftsfellesskap, for medeierskap og for utbyttedeling, men vi er ikke for å kastere våre ledere på denne måten. Et menneske som sitter i ansvarlig stilling, skal også ha den beslutningsrett som naturlig følger med — og bære det fulle ansvar for sine beslutninger. Det er dette vi kalte fører- og ansvarsprinsippet, og som vi har fått så mange vondord om. Dette prinsipp inneholdt selvfølgelig også det at en leder skulle ha hørt sine medarbeidere før en beslutning ble tatt.

Vi håper og tror at en utvikling i retning av ytterligere ansvarspulverisering kan stoppes. Hvis ikke vil bare nikkedukker søke til lederstillinger, dvs. folk som ingen lederevner har. Og hvis vi blir et folk uten ledere, hvorhen tror man at det bærer med oss da?

Hvem var verst . . .

(forts. fra side 4)

etter at handlingene var begått.

Når man skal vurdere de tyske arrestasjoner er det værd å merke seg at Tjøme var et viktig festnings- og fluktdistrikt med en betydelig trafikk på Sverige under krigen.

Gundersen & Co. har laget en statistikk for noen år siden som tyder på at han på landsbasis arresterte noen færre, under fredsforhold(!) enn Terboven under krigsforhold. Det skal vel da bevises at han igrunnen var en større Humanist enn Terboven. Kanskje også bedre nordmann?

Jeg har ikke samme anledning til å kontrollere Gundersens opplysninger som hans politikk hadde til å kontrollere mine, så jeg skal ikke kunne si hvordan det forholder seg med det.

Men ellers tyder O. Hasselknippes uttalelser på at man på jøssinghold verdsatte brutalitet fra Terboven høyere enn humanitet fra Quisling. Quislings humanistiske legning var bevislig. Men kanskje Terboven var bedre egnet til å bringe norsk samfunnsliv ned på et terrorist- og gangsternivå hvor Gundersen og kanskje også Hasselknippe føler seg mere hjemme. Hvem vet?

Truls

Oscar Aall

HYBEL/HYBELLEILIGHET I OSLO

Stille og rolig ordensmann, ansatt i god stilling, søker hybel (leilighet) med dus/bad. Ikke røker. Billett merket «158» til Folk og Lands ekspedisjon.

MEDALJER

og utmerkelser fra 2. verdenskrig bl. a. jernkors, dolker og effekter skaffes. Også engelske og amerikanske. Billett merket «160 Originale» til Folk og Lands ekspedisjon.

FUP-PRESSEN:

Frihetsfacklan, Bohus läns Folkblad, Fosterländsk enad ungdom, Svenska nyheter. Pris helår kr. 20,—. FUP/Västfylling, 440 80 Ellös Sverige.

LEGE SØKER HUS/LEILIGHET

Lege som ønsker å nedsette seg som privatpraktiserende i Oslo eller det sentrale Østlandsområde, søker hus eller leilighet i dette distrikt. Billett merket «159 Haster» til Folk og Lands ekspedisjon.

MEIN KAMPF

norsk utgave, bind 2, ønskes kjøpt. Meget god betaling. Billett merket «161» til Folk og Lands ekspedisjon.

SELGES:

Tysk, engelsk og norsk nasjonal og nasjonalsosialistisk litteratur fra før og etter 1945, samt litt og gramfonplater vedr. samme. Skriv etter gratis katalog. Billett merket «162» til Folk og Lands ekspedisjon.

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 924 - Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

Olaus Ulven: Lange skygger	Kr. 20,—
Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 15,—
Håkon Meyer: Et annet syn	» 20,—
§ 104: Mere lys over rettsoppgjøret	» 6,—
Astrid Berge: Hvem er du, dr. Paras?	» 30,—
Justus Vericultor: Den norske kapitulasjon	» 10,—
Ralph Hewins: Quisling — profet uten ære	» 30,—
C. H. B. Bennecke: Landssvikoppgjøret og meg	» 15,—
A. Olesen: Fra utrykte kilder	» 15,—
Forbundet: Gi oss rettstaten tilbake	» 4,—
A. E. Hedem: Quo Vadis Norvegia?	» 20,—
Svein Halse: I forreste linje	» 35,—
F. Halle: Fra Finland til Kaukasus	» 35,—
P. Harsem: Utrolig, men sant	» 25,—
A. E. Hedem: Statsmaktens revolusjonære forhold til Grunnloven	» 10,—
Major Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 15,—
Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	» 65,—
Odd Melsom: Nasjonal Samling og fagorganisasjonen	» 80,—
Odd Melsoms bøker, pr. sett	» 125,—
O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre gode landsmenn?	» 4,—
Inst. för Offentlig og Internationell Rätt: Den norska rättoppgjørelsen	» 25,—
Kai Normann: Laubærkransen	» 10,—

Vil krigsveteranforbundet . . .

(forts. fra side 1)

Meinhofffolkene. Ofrene gikk opp i tusener. Krüger slo stadig villere om seg og ganske riktig: den avdøde Skorzeny, spøkelsesorganisasjonen Odessa, tyske ny-nazister og Blücher dukket opp, godt sammenblandet med CDU og CSU i Tyskland, veteranforbund, HIAG, katolske og andre kristelige partier i Italia, Frankrike og andre land.

SE OPP FOR STRAUSS!

Denne «Bayerns diktator» var den store trådtrekker som hadde planene klare for «maktovertagelse» i Europa i 1984, han regnet med å få 200 av «sine folk» inn i Europaparlamentet, d.v.s. nesten halvparten av de delegerte. Og kansler Schmidt lot seg lure med. Den eneste våkne var — hvem andre enn — Willy Brandt. Strauss dirigerte 12 kristelige og 8 andre høyrepartier i Europa, alt dette i følge Krügers «undersøkelser». Med grøssende undring hører vi gjennom hans munn hvordan den polske høyrevridde Krakow-kardinalen overtar som pave ef-

ter at den forrige døde «under mystiske omstendigheter».

Vi skal ikke trette leserne med flere utdrag av dette gedigne tøvet herr Krüger med frekk selvfølgelighet kastet i fjeset på en forsamling ytterst godtroende mennesker. Betegnende var spørsmålet fra forlagsmann Steinar Larsen om Krüger visste om Strauss hadde forbindelser i Norge. Svaret var jo noe forsiktig formet, da dansken jo måtte regne med at noen av tilhørerne var høyrefolk: Høyre var muligens medlem av den europeiske sammenslutning av konservative/kristelige partier, så kanskje — kanskje.

Summa sumarum: De eneste som med sikkerhet ikke er fascistiske og dirigerte av Strauss, er sosialdemokrater og andre sosialister. Ingen andre gikk helt fri. Dansken Haaest, INO, Folk og land, Norsk Front med Blücher & Co., selv Torkild Hansen med sin Hamsun-bok var et uttrykk for denne tidens (fascistiske) strømninger. Margaret Thatcher ble tatt med i drag-suget.

Og så kom selvfølgelig resolusjonen: Krigsveteranforbundet 1939—1945 hadde «behandlet» nazismen i møte den 25. januar og uttrykte «engstelse» over skjending av gravsteder, voldsbruk mot motstandskjemperes

organisasjoner (?) og enkelte personer(?), og sluttet med forslag om å forby «naziorganisasjoners» virksomhet. Gjett om resolusjonen ble vedtatt?

Det spørres om ikke demagoger og plattenslagere av typen Krüger er et langt tydeligere symbol på «strømning i tiden» enn det fantasifulle skrekkebilde han malte frem.

Sjarlataner har gode tider.

Gunnar B Hansen

«HOLOCAUST» en totalt . . .

(forts. fra side 1)

noen annen var opptatt av det jødiske problem, møtte meldingen om de norske jøders arrestasjon med forferdet å utbryte: «Men dette har da aldri vært meningen!»

La oss for tusende gang slå fast: Arrestasjonen av de norske jøder var ikke våre norske NS-lederes verk. Tvert om protesterte de sterkt mot den, og de greide også å redde en rekke

jøder unna transporten. Forøvrig ble deres protester overfor tyskerne møtt med det svar at det ikke var meningen å gjøre jødene noe vondt, men å gi dem et nasjonalt hjem, en egen stat, omtrent i grenseområdet Polen/Ukraina/Tsjekkoslovakia, slik at de kunne få et nasjonalt holdpunkt og en nasjonal utvikling på linje med andre folk. Man hadde til og med ferdigtrykte kart som viste denne statens plassering, og undertegnede er — basert på senere samtaler — ikke i tvil om at selv meget høye tyske ledere trodde på denne forklaring.

Ellers er sannheten nok den at de aller fleste NS-folk oppfattet dette med jøder og jødespørsmål som et helt perifert problem av liten interesse for Norge, og de ofret det meget lite av sin tid og sine tanker. Langt viktigere ting opptok dem, enten det nå var fronttjeneste, politisk arbeid for å ta vare på Norges interesser, forsyningsoppgaver eller annet viktig arbeide. Så fjern var f. eks. saken for undertegnede at han ikke engang visste om de norske jøders arrestasjon før flere måneder etter okkupasjonens slutt. Men i dag er det selvsagt ingen som tror på slikt, og det er vel i det hele tatt fåfengt å prøve å stoppe og forhindre hetsen ved å påpeke

at jødeforfølgelser av det slag «Holocaust» skildrer, var og er en totalt fremmed verden for norske NS-folk.

Et par tilleggsmomenter til slutt:

Det bør ikke glemmes at generelt jødefiendtlige holdninger var meget vanlige i Norge i 30- og 40-årene. NS-folk var knapt jødefiendtligere enn mange andre — i mange tilfeller heller mindre når man beveget seg på det personlige plan. Kriminaliseringen av slike holdninger og ytringer er jo som kjent noe som er kommet etter krigen.

Det må i sannhetens navn også sies at det var et forsvinnende antall tyskere og også et minimalt antall tyske partifolk som visste om, ennsi deltok i alvorlige jødefiendtlige aksjoner. Der som her arbeidet 99,9% med helt andre ting og oppfattet helt andre sider av sin ideologi som sentrale og vesentlige. Når man derfor stadig vekk snakker om en kollektiv tysk skyld i denne sak, så er det en grov urettferdighet.

Men igjen: I den følelsesbølge som skyller over Europa i «Holocaust»s kjølvann, er antagelig sjansen minimal for å bli hørt med aldri så nøkterne og saklige innvendinger.

P.

Det går flott med «støtteannonser»

Våre venner er like trofaste og enda mer gavmilde enn før, og de «støtteannonser» vi hittil i år har fått inn, vil vi ikke være ferdig med å kvittere før på den andre side av sommeren — om vi da ikke blir nødt til å bruke mer plass til dem i de nærmeste numrene. Men la ikke dette avholde deg fra å sende inn også *din* gave. Jo mer vi får, jo flere kan vi nå med avisen. — «Støtteannonser» er som kjent gaver på kr. 50,— eller mer.

Denne gang sier vi hjertelig takk for 49 «støtteannonser» på tilsammen kr. 4 050,—.

«STØTTEANNONSER»
fra «Folk og Land»s venner.
Takk for følgende bidrag:

G., Tangstad 60,—	O., Levanger 110,—	P., Fjell 60,—	I., Drammen 100,—	S., Nesoddtangen 100,—
O., Rognan 100,—	N., Viggja 110,—	S., Mundheim 100,—	O., Sokna 50,—	M., Stabekk 60,—
E., Mosjøen 50,—	O., Sunndalsøra 50,—	S., Stavanger 60,—	O., Nesbyen 150,—	A., Moss 60,—
K., Olderskog 60,—	H., Spjelkavik 50,—	T., Randaberg 60,—	F., Ryfoss 60,—	E., Grålum 60,—
G., Klingsundet 450,—	F., Førde 50,—	S., Øyestranda 150,—	E., Fagernes 60,—	G., Sarpsborg 50,—
P., Steinkjer 60,—	O., Vangsnes 60,—	Lørdagstreffen, Kr.sand 120,—	J., Gjøvik 160,—	E. A., Skjeberg 50,—
H., Verdal 100,—	S., Isdalstø 60,—	N., Skien 150,—	E., Tolga 100,—	C., Halden 60,—
		T., Ulefoss 60,—	H., Rena 50,—	A. H., Oslo 50,—
		O., Bø i T. 60,—	B., Sagstua 60,—	M. W., Oslo 100,—
		O., Ørvella 100,—	E., Nannestad 60,—	H. R., Oslo 60,—
		J., Larvik 50,—	O., Lillestrøm 50,—	U., Havndal, Danm. 60,—
		K., Uvdal 60,—	J., Lørenskog 50,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Urealistisk?

Det har tidligere i Folk og Land vært hevdet at emigrantmyndighetene i London forhindret matvarehjelp utenfra til det norske folk under siste krig. Noen har betegnet dette som fantasier.

I Farmand nr. 9 (3/3) anmeldes Leiv Kreybergs bok «Kast ikke kortene», og i anmeldelsen heter det: «Det var (i USA) i fullt alvor blitt startet et innsamlingsarbeide for å bringe forsyninger med britisk lisens og med tyskernes tillatelse trodde man, til den norske sivilbefolkning. Kreyberg betegner det hele som ganske urealistisk.»

Det var neppe tyskerne som hadde innvendinger mot å lette den norske forsyningssituasjon. Når Kreyberg som norsk regjeringsrepresentant fant tiltaket «urealistisk» og antagelig bidro til å stanse det tross amerikanernes «fulle alvor», så var det selvfølgelig fordi det ikke passet inn i emigrantregjeringens kram. Det norske folk skulle gjøres så utilfreds som mulig.

Vi har også før hatt en sterkt begrunnet mistanke om at det var mer egen prestisje enn det norske folks skjebne som lå disse folk på hjertet.

Er det kaptein Kullman som går igjen?

Herr redaktør!

I 1936 opptrådte det ved valget i Oslo et parti som kalte seg «Fredspartiet» og fikk hele 144 stemmer. Det var Deres artikkel om Kaci Kullman Five og hennes angrep på nasjonens viktigste livsverdier som minnet meg om det. Lederen for dette minipartiet var nemlig en viss kaptein Kullman som tross sin militære grad gjorde seg herostratisk berømt ved å gå til angrep på den norske forsvarsvilje.

Han er en av dem som bærer ansvaret for den manglende forsvarsberedskap i 1940, selv om han ikke kan gjøre Nygaardsvold og Arbeiderpartiet rangen stridig i så måte.

Men i alle fall: Kaptein Kullman var også blant dem som gikk i spissen når det gjaldt å angripe sentrale norske interesser. Er UH's Kaci en etterkommer av ham? Slik hun ter seg, skulle det ikke forundre meg det minste.

Offiser, Hamar

JON LEIKVAM

- en toleransens hedersmann

Det undrer oss at overlege Jon Leikvam ikke har fått presesfotografenes Oscar, Snill Gutt-statuetten.

Vi har ikke tall på de portrettintervjuer norsk presse har hatt med ham etter okkupasjonen, og alltid har han hatt noe nytt og spennende å fortelle fra sitt opplevelsesrike liv som psykiatriker og fengselslege.

Ofte er han sammenlignet med Johan Scharffenberg. Uredd og sannhetskjærlig, med alle sine meningers mot.

Det er ingen hemmelighet at Vidkun Quisling gjorde et sterkt inntrykk på Jon Leikvam.

— Jeg lærte ham å kjenne fra en annen synsvinkel enn de fleste i Norge den gang, — sa overlegen i et intervju «Arbeiderbladet» hadde med ham på 75-årsdagen i 1974. — Jeg mente den gang og jeg mener idag at vi skulle ha spart Quisling. Han var ikke bare full av fa'n som mange trodde. Han var et menneske som oss andre. Jovisst tok han feil. Ikke minst av sin egen misjon og sin storhet. Men han var et menneske som satset sitt liv. Nei, Quisling. Han var jo dømt på forhånd både i retten og i folkeopinionen. Han hadde ingen sjanser uten den: at vi i seierens stund viste ham overbærenhet, menneskelig medfølelse. Huff, nei, la meg ikke begynte å snakke om krigsoppgjøret, da har jeg så lett for å tenne. Jeg tenker på hjemme-frontvesenet og etterrettingsvesenet slik det var og er. Det er

noe uhyggelig over det, noe lumsk. — Sa overlege Jon Leikvam i 1974.

Den 29. januar i år fylte han 80 år. Heller ikke denne dag slapp han unna journalister og pressefotografer. Og som vanlig ble han bedt om å si sine inntrykk av Vidkun Quisling.

Til «Aftenposten» sa han: — Jeg traff Quisling første gang umiddelbart etter arrestasjonen 8. mai 1945, da han ble fremstillet til legeundersøkelse på Møllergaten 19. Siden ble det mange og lange samtaler med ham. Han var så grei å ha med å gjøre som noe menneske kunne være, og jeg hørte aldri en klage fra hans munn. —

— Følte han noe ansvar, noen skyld?

— Nei, han mente at han hadde gjort en utmerket jobb under krigen, som konge, regjering og storting i én person. Han følte seg ikke som forræder, og var skuffet over å bli fengslet i stedet for å bli mottatt av kongen. Da dødsdommen over ham var falt, røpet han ingen angst, men han syntes dommen var urimelig. Når han ble henrettet, ble en stor mann henrettet, han døde som en martyr, mente han. Under en av våre samtaler kom han inn på møter han hadde hatt med Hitler og hans generaler. Der hadde Quisling gitt sine synspunkter på felttoget i øst — som kompetent offiser, og som kjenner av Sovjetunionen. Generalene ville

imidlertid ikke følge hans råd. Quisling mente derfor at han hadde hatt ledelsen av felttoget, skulle han ha nedkjempet Russland. —

Overlege Jon Leikvam tynget ikke av alderdommen. Fortsatt er han levende opptatt av saken innen vårt samfunn, og har store meninger om kriminalpolitikk. Han har neppe noe å si overs for Inger Louise Valerius radikale omforminger av fengselsvesenet, som han kaller «den misforståtte liberalisme».

Likevel var det han som hadde skaffet soning på vann og brød som han mente var sunnhetsskadelig. Han har innført flere velferdsgoder innenfor murene, men går inn for at fengselsstraffen skal sones under et strengt regime.

Han er prinsipiell motstander av dødsstraff både i krig og i fred.

Til «Aftenposten» sier han: Ved å idømme dødsstraff, har samfunnet avskåret seg fra andre holdning til den forbrytelse dommen gjelder. I løpet av noen år kan synet skifte, men da er det for sent. —

Overlege Jon Leikvam hadde denne holdning også etter okkupasjonen, og han nektet bestemt å delta som lege under eksekusjonene.

Kr. 2.400,- fra Salten-laget

«Kameratlaget Gulbrand Lunden» i Salten har de siste år regelmessig sendt oss meget hyggelige beløp som har vært ment brukt til gaveabonnement til folk i lagets distrikt. I år har våre venner i Salten grepet enda dyper i pengepungen enn vanlig, og kr. 2 400,— er med stor takk mottatt. Kan noen fortenke oss i at vi ønsker oss slike kameratlag over hele landet?

Norske gymnasiaster protesterer mot den falske «likhet»

Det er et oppmuntrende trekk at 100 000 norske gymnasiaster har underskrevet en protest mot Arbeiderpartiets planlagte opphevelse av karakterene, og at Norges Gymnasiastsambands landsmøte vedtok en lignende protest med stort flertall.

Også ellers er det mye som tyder på at norsk ungdom nå for godt er ferdig med den livsfjerne «likhet»-linje som har dominert norsk politikk i etterkrigstiden. Med vold og makt skulle vi alle

gjøres «like», presses inn i samme form. I de siste par tiår har særlig Reulf Steen ligget meget langt fremme når det gjelder å øve vold på terrenget (les: folket) for å få det til å stemme med kartet (les: AP's foreldede ideologi). Ikke minst den norske skolen har fått føle dette skadeverk.

Lyve seg vekk fra virkeligheten kan man likevel bare gjøre en del av tiden. Selv den mest påståelige ideolog må før eller

senere innse at vi mennesker er gjennomført forskjellige, at hver enkelt av oss er forskjellige fra alle andre mennesker, og at nettopp dette er sjarmen ved livet. Hva ungdom vil —bl. a. ved hjelp av karakterer — å bli hjulpet inn på den vei og mot det mål som best svarer til den enkeltes egenart. Mens kunstig likhetsmakeri fører til frustrasjon, er realiseringen av den personlige egenart en av de fundamentale forutsetninger for tilfreds-

het og lykke. Derfor skal vi dyrke og pleie forskjellene, det egenartede. Ikke bare den enkelte, men i høy grad også folket vil vinne på det, fordi ny skaperkraft og innsatsvilje vil bli utløst.

En helt annen sak er at likeverdige, det skal vi selvsagt være. Men AP's likhetsfanatisme er en hindring for det, fordi den hindrer et stort antall mennesker i å utvikle seg slik de burde og skulle. P.

INO

Institutt for norsk okkupasjonshistorie

Boks 924 - Sentrum, Oslo 1

Kontortid:

Mandag kl. 1000—1400

Tirsdag kl. 1000—1400

Onsdag kl. 1800—2100

Kontor:

Enerhaugsplassen 4,

Oslo 6

Tlf.: (02) 19 06 71

FOLK og LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugsplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Mandag kl. 10—14 og Tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementpriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytral omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04

Løssalg kr. 3,—

Annonsepris: Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Viking Boktrykkeri, Oslo